

ปีที่ 10 ฉบับที่ 9 ประจำเดือนตุลาคม พ.ศ.2547

พิธีลงนามความร่วมมือทางวิชาการ กับโรงเรียนนายร้อยตำรวจ

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้มีพิธีลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการกับโรงเรียนนายร้อยตำรวจ เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2547 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนางานด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้สามารถใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ไปช่วยในการพิสูจน์หลักฐานสร้างความยุติธรรมในการวินิจฉัยคดี รวมทั้งเปิดการเรียนการสอนด้านนิติวิทยาศาสตร์และพัฒนาระบบคุณภาพห้องปฏิบัติการด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของสังคมยังประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรมของประเทศต่อไป

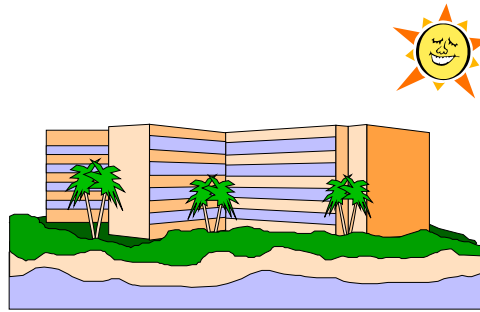

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ร่วมกับโครงการความร่วมมือเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการจัดการศึกษาวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระดับโรงเรียน จัดโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ

คณะวิทยาศาสตร์ จัดโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การตรวจประเมินระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ระหว่างวันที่ 27 – 29 ตุลาคม 2547 ให้กับอาจารย์จากโรงเรียนแกนนำทั้งระดับประถมและมัธยมศึกษา จำนวน 24 ท่าน โดยคณาจารย์จากภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ณ ห้อง 4103 อาคารวิทยาศาสตร์ 4 ตั้งแต่เวลา 8.30 – 17.00 น.

งาน “สัมมนาข้าราชการและพนักงาน ลาง ข ลาง ค และลูกจ้าง” ของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

คณะวิทยาศาสตร์ จัดโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การตรวจประเมินระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ระหว่างวันที่ 27 – 29 ตุลาคม 2547 ให้กับอาจารย์จากโรงเรียนแกนนำทั้งระดับประถมและมัธยมศึกษา จำนวน 24 ท่าน โดยคณาจารย์จากภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ณ ห้อง 4103 อาคารวิทยาศาสตร์ 4 ตั้งแต่เวลา 8.30 – 17.00 น.

ข่าวบุคคล

☺ ศ.ดร.เรณู เวรรัชต์พิมล อ.ดร.มยุรา อารีกิจเสรี นางสาวนงนุช กำลั้งแพทย์ ภาควิชาชีววิทยา และ ศศ.ดร. นัทธีรา สรรพณี ภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ได้รับอนุญาตให้ลาหยุดราชการเพื่อเดินทางไปดูงานวิจัย ณ ประเทศออสเตรเลีย ระหว่างวันที่ 3 – 15 กันยายน 2547 และประเทศนิวซีแลนด์ ระหว่างวันที่ 16 – 22 กันยายน 2547 ด้วยทุน สกอ. ภายใต้โครงการส่งเสริมการเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ประจำปี 2547

☺ อ.ดร.พงศ์ศักดิ์ หนูพันธ์ อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ได้รับอนุมัติให้ลาหยุดราชการเพื่อเดินทางไปฝึกอบรมในลักษณะปฏิบัติงานวิจัยสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ณ Western Washington University ประเทศสหรัฐอเมริกา ด้วยทุนของ สกอ. ตามโครงการแลกเปลี่ยนบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษาไทยกับต่างประเทศ ประจำปีงบประมาณ 2547 มีกำหนด 2 เดือน 3 วัน ตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2547 ถึงวันที่ 7 ธันวาคม 2547

☺ ศศ.จ่านง ฉายเชิด หัวหน้าภาควิชาฟิสิกส์ ได้รับอนุญาตให้ลาหยุดราชการเพื่อเดินทางไปดูงานวิจัยด้านพลังงานแสงอาทิตย์ ณ Hohenheim University ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ด้วยทุนของ สกอ. มีกำหนด 11 วัน ระหว่างวันที่ 6 – 16 กันยายน 2547

☺ ศศ.ดร.กนกพร สว่างแจ้ง อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมได้รับอนุมัติให้เดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว เพื่อเข้าร่วมประชุมและเสนอผลงานวิชาการ ในการประชุมวิชาการ Ecological and Environmental Modelling 2004 ณ University Sains Malasia ประเทศมาเลเซีย มีกำหนด 2 วัน ระหว่างวันที่ 15 – 16 กันยายน 2547

☺ อาจารย์พวงน้อย อักษรทอง รองคณบดีฝ่ายบริหาร ได้รับเชิญเป็นกรรมการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายในคณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ประจำปีการศึกษา 2546 ในวันที่ 20-21 กันยายน 2547 ณ คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

☺ อาจารย์ ดร.กลางพล กมลโชติ ภาควิชาเคมี ได้รับเชิญเป็นวิทยากรตรวจสอบเอ็นทรานซ์วิชาเคมี ในการแนะแนวเพื่อศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) ในวันที่ 18 - 19 และ วันที่ 25 - 26 กันยายน 2547 ณ ห้องประชุมศูนย์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

บุคลากรใหม่

นางสาวอรวรรณ เดชวิภาสกุล วุฒิศาสตร์บัณฑิต (คอมพิวเตอร์ศึกษา) จากสถาบันราชภัฏนครปฐม บรรจุและแต่งตั้งเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่ง นักบริหารงานทั่วไป ภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่วันที่ 8 กันยายน 2547

คณะวิทยาศาสตร์ จัดจ้าง ยาม รักษาความปลอดภัย มาประจำที่คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 4 อัตรา คือ

1. นายดาวเลิศ พึ่งพิพัฒน์
2. นายชวลิต บุญพรหม
3. นายจรัสพันธุ์ อยู่เย็น
4. นายอนุจักร ลบเยี่ยม

ประกาศรับสมัครพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่ง นักการเงินและบัญชี

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร รับสมัครบุคคลเข้าปฏิบัติงานเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่ง นักการเงินและบัญชี จำนวน 1 อัตรา อัตราค่าจ้างเดือนละ 8,270 บาท ผู้สมัครต้องมีวุฒิการศึกษาปริญญาตรีทางบัญชี ผู้สนใจสมัครได้ที่ หน่วยการเจ้าหน้าที่ สำนักงานเลขานุการ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ในวันและเวลาราชการ ตั้งแต่วันที่ 1 – 15 ตุลาคม 2547

ข่าวคณะวิทยาศาสตร์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างคณะวิทยาศาสตร์ ศิษย์เก่า และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

หากท่านมีความประสงค์ที่จะส่งข้อเสนอแนะ ข่าวสาร หรือเปลี่ยนที่อยู่โปรดแจ้ง

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม 73000

โทรศัพท์ 0-3425-5093 โทรสาร 0-3425-5820 E-mail science@su.ac.th

สามารถเปิดอ่านข่าวคณะวิทยาศาสตร์ได้ใน www.sc.su.ac.th ได้เช่นกัน

มาตรการที่สาม (อีกที)

บทนำ

แม้ว่าจะมีความชัดเจนแล้วว่ารัฐบาลจะเลื่อนการใช้จ่ายมาตรการที่สามกับบรรดาข้าราชการออกไปอีกระยะเวลาหนึ่ง แต่สำหรับผมแล้วผมคาดเดามาดีแล้วว่าคุณจะต้องออกมาเช่นนี้ ผมจึงไม่รู้สึกแปลกใจแต่อย่างใด

เมื่อเช้าวันที่มีข่าวเลื่อนการใช้จ่ายมาตรการที่สามประกาศออกมา ผมไม่เป็นอันได้ทำงานเนื่องจากมีใครต่อใครหลายคน โทรศัพท์หรือแม้กระทั่งส่งแฟกซ์มาแสดงความยินดีกับผม ทั้งนี้เป็นที่รู้กันอย่างชัดเจนในหมู่ข้าราชการโดยไม่ต้องอาศัยเอกสารการประเมินในรูปแบบใดเลย ว่าหากรัฐบาลประกาศใช้จ่ายมาตรการที่สามกับข้าราชการเมื่อใด ผมจะต้องมีรายชื่อในลำดับแรก ๆ ที่โดนมาตรการนี้ดำเนินงาน หรือพูดง่าย ๆ ว่าโดนเช็ดบิลร่วมกับคนอื่นอีกหนึ่งหรือสองท่านอย่างแน่นอนที่สุด

หลังจากมีความชัดเจนว่าข่าวนี้ไม่โคมลอยแน่ ๆ ผมได้มีโอกาสคุยกับน้ำสมควร หัวหน้าพนักงานทำความสะอาดของอาคารตึกวิทยาศาสตร์ 4 เพื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่โครงการมาตรการที่สามของรัฐบาลล้มเหลว ในเวลาตามปกติแล้ว หากผมมีปัญหาที่ต้องวิเคราะห์ในลักษณะนี้ผมมักจะเข้าไปขอรับฟังความคิดเห็นจากน้ำจั้นเมื่อครั้งน้ำจั้นยังไม่เกษียณอายุราชการ พอน้ำจั้นเกษียณไปแล้วผมก็ได้อาศัยน้ำสมควรทดแทน น้ำจั้น คอยพูดคุยในเรื่องต่าง ๆ จิปาถะ น้ำสมควรเองก็ดูมีที่ท่าจะชอบคุยกับผมในเรื่องต่าง ๆ จนบางวันต้องกลับบ้านเอาเองเย็นกว่าเพื่อนเนื่องจากคิดลมคุยกับผมเพลินจนลืมทำความสะอาดในพื้นที่ที่น้ำจั้นรับผิดชอบอยู่

น้ำสมควรแถมบอกว่ารัฐบาลหรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการในเรื่องนี้ขาดการประชาสัมพันธ์ ผมเห็นพ้องทันทีที่น้ำสมควรพูดจบลง นี่ถ้าหากท่านนายขจรรัฐมนตรีมาเชิญน้ำสมควรไปเป็นที่ปรึกษา ผมว่าโครงการมาตรการที่สามคงจะโลดแล่นฉิวไม่ล้มเหลวอย่างที่เป็นอย่างในปัจจุบัน

ที่ผมเห็นด้วยกับน้ำสมควรว่ารัฐบาลอ่อนประชาสัมพันธ์นั้น ผมคิดว่าผมเองเป็นตัวอย่าง ในช่วงแรก ๆ ที่มีข่าวเรื่องมาตรการที่สามออกมานั้น ผมกังวลถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ จนน้ำหนักตัวหายไปหลายขีดในระยะไม่ถึงเดือน อาจารย์วิทยถึงกับเลิกกินข้าวกับผมเนื่องจากสงสัยว่าผมคงจะเป็นโรคร้ายอะไรสักโรคหรืออาจติดเอดส์ แต่หลังจากนั้นไม่นานผมก็คลายกังวลในเรื่องนี้ลง นั่นเป็นเพราะอาจารย์ฉันทนา

อาจารย์ฉันทนาเห็นผมกังวลเป็นอันมากในเรื่องมาตรการที่สามของรัฐบาลจนไม่เป็นอันทำอะไรทั้ง ๆ ที่ตามปกติผมก็ไม่ค่อยได้ทำอะไรอยู่แล้ว อาจารย์ฉันทนาคงจะสงสารผมพอสมควรเลยพูดให้กำลังใจแก่ผม ผู้ที่อยู่อันดับต้น ๆ ในการที่จะถูกมาตรการที่สามของรัฐบาลดำเนินงาน โดยอาจารย์ฉันทนาให้คำอธิบายแก่ผมว่าผมคงต้องโดนส่งไปฝึกอบรมพัฒนาตัวเองสักพัก จนกว่าจะเป็นนักวิชาการที่พอจะมีความรู้ความสามารถบ้างในการปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ไม่ใช่รู้แบบงู ๆ ปลา ๆ เอาตัวรอดไปวัน ๆ เหมือนเดี๋ยวนี้

“รัฐบาลอาจส่งพี่ไปอเมริกา ทำงานวิจัยสักพักกับนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำ” อาจารย์ฉันทนาพยายามพูดให้ผมมองโลกในแง่ดีเพื่อโน้มน้าวให้ผมมีความรู้สึกดี ๆ ต่อมาตรการที่สามของรัฐบาล ในตอนบ่ายของวันอังคารวันหนึ่งที่ผมและอาจารย์ฉันทนาคุมปฏิบัติการเคมีฟิสิกส์ร่วมกัน

ผมเห็นดีเห็นงามกับโครงการนี้ของรัฐบาลขึ้นมาทันทีหลังจากอาจารย์ฉันทนาพูดจบลง

“จริงสินะ” ผมคิดเอาเองในใจ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็หมายความว่ารัฐบาลคงจะต้องให้ทุนผม คงไม่โหดร้ายพอที่จะให้คนอื่นอย่างผมที่ไม่ค่อยมีศักดิ์ต้องไปเผชิญกับปัญหาการไปอยู่ต่างประเทศโดยไม่มียังเงินเป็นแน่ นับเป็นความใฝ่ฝันของผมมานานแล้วที่จะได้เดินทางไปต่างประเทศ หลังจากที่ผมพยายามสอบชิงทุนมานานหลายปี แต่ไม่เคยประสบความสำเร็จเลยสักครั้ง อาจารย์รุ่นน้องที่มาทำงานที่นี้ภายหลังผมก็สามารถสอบชิงทุนเอาชนะผมไปได้ และสำเร็จปริญญาเอกกลับมาแล้วหลายคน ยกตัวอย่างเช่น อาจารย์ศิริรัตน์ เป็นต้น

ผมใฝ่ฝันของผมต่อไปว่าเมื่อผมโดนมาตรการที่สามของรัฐบาล ผมจะต้องขอไปอเมริกา เพราะผมฟังอาจารย์ศิริรัตน์เล่าเรื่องอเมริกาให้ฟังอยู่เสมอ และหากเป็นไปได้ ผมจะขอเลือกไปมหาวิทยาลัยฮาวาย ด้วยอยากจะมีชื่อที่จริงที่มีคนเล่าให้ผมฟังว่า

น้ำมะพร้าวที่สาวชาวซาดสู่น้ำมะพร้าวที่สามพรานไม่ได้ ที่ผมอยากรู้เพราะผมก็เช่นเดียวกับคนไทยส่วนใหญ่โดยทั่วไป ที่คิดว่าเมืองนอกอะไรอะไรก็ต้องดีกว่าในเมืองไทยเสมอ

หลังจากเลิกปฏิบัติกรรณในตอนเย็นวันนั้นแล้ว ผมก็พยายามค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสาวและมหาวิทยาลัยสาวอย่างขะมักเขม้น ทั้งที่ตั้ง สภาพแวดล้อม ค่าครองชีพ อาหารการกิน และอื่น ๆ ที่จำเป็น คนที่ช่วยผมในการค้นหาข้อมูลเหล่านี้ทางอินเทอร์เน็ตก็คืออาจารย์รงค์ เนื่องจากผมใช้อินเทอร์เน็ตไม่เป็นนั่นเอง นอกเหนือไปจากนั้น อาจารย์มุฮัมมัดได้กรุณาสืบหาข้อมูลการเดินทางไปสาวให้ผมได้รับรู้โดยตั้งต้นจากกิจกรรมมอเตอร์ไซด์รับจ้างหน้ามหาวิทยาลัยศิลปากร ส่วนอาจารย์อรรถยศัญญากับผมว่าจะให้ขี่กระบะไปเดินทางสำหรับใส่สัมภาระในการเดินทางไปอเมริกาของผม

ผมไม่รู้สึกกังวลกับมาตรการที่สามของรัฐบาลอีกต่อไป และรอคอยให้มาถึงไว ๆ เสียด้วยซ้ำ ผมรู้สึกสงสารหลายคนที่ไม่ได้มาคุยกับอาจารย์ันทนาและต้องมากังวลกับมาตรการนี้ของรัฐบาล

“น่าสงสาร เวรกรรมแท้ ๆ” ผมคิดในใจเมื่อมีผู้ปรารถนาว่าจะต้องเข้าคิวต่อจากผมในการโดนมาตรการที่สาม เช็คบิล

น้ำสมควรคนเดิมให้ความเห็นเพิ่มเติมกับผมต่อไปว่า รัฐบาลหากจะทำโครงการนี้ต่อไป คงต้องพิจารณารูปแบบของการประเมินให้รอบคอบยุติธรรมและรัดกุม และเช่นเดียวกันกับทุกครั้ง เมื่อน้ำสมควรกล่าวจบผมก็มาคิดไตร่ตรองทันทีว่าสิ่งที่น้ำสมควรได้พูดออกมานั้นมีน้ำหนักมากน้อยแค่ไหน

ในการประเมินในปัจจุบันนั้น นอกเหนือการประเมินในรูปแบบเอกสารต่าง ๆ ที่ผมไม่รู้เรื่องมากนัก ผมก็ยังถูกบังคับให้แจกแบบประเมินในห้องเรียนเพื่อให้ผู้เข้าเรียนได้ประเมินตัวผมในหัวข้อต่างๆ ในการสอนรายวิชานั้น ๆ

โชคดียังคงเป็นของผมเช่นเคย ในการปฏิบัติงานสอนตามปกติเท่าที่ผ่านมาในชีวิตการเป็นอาจารย์ของผมนั้น ผมเคยได้รับคำแนะนำจากน้ำสำราญ คนสวนของคณะฯ น้ำสำราญได้แนะนำผมเกี่ยวกับจิตวิทยาเล็ก ๆ น้อย ๆ ของผู้ที่อยู่ในห้องเรียนหรือห้องสัมมนาว่า การเข้าสอนตรงเวลาจะทำให้ผู้เรียนหรือผู้ฟังการสัมมนาองภาพพจน์ว่าเราเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ต่าง ๆ ที่เราได้รับมอบหมาย ผมจึงพยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะเข้าสอนตรงตามเวลาทั้ง ๆ ที่บางครั้งต้องง่วงเจียวมาตั้งแต่เช้าก็ตาม น้ำสำราญยังให้คำแนะนำผมต่อไปว่า เคล็ดลับสำคัญที่ทำให้เราเป็นที่นิยมของผู้ที่กำลังรับฟังการบรรยายจากเราอยู่แท้จริงแล้วการเข้าสอนตรงตามเวลาเป็นแค่ส่วนเล็ก ๆ เท่านั้น แต่หัวใจสำคัญอยู่ตรงตอนเลิกสอนต่างหาก

“เวลาเลิกสอน ห้ามเลิกหลังเวลาที่กำหนดเด็ดขาด” น้ำสำราญเผยเคล็ดลับสุดขอดพลาดงอแงมือตะปาก ทำนองว่า ไม่สนนิทซิดเชื่อกับผมก็คงไม่บอกเคล็ดลับอันนี้

“ถ้าอาจารย์เลิกหลังเวลา” น้ำสำราญอธิบายต่อ “ไม่ว่าสอนดีแค่ไหน สนุกอย่างไร คะแนนนิยมจะหายไปหมด ยิ่งสอนไม่ได้เรื่องแบบอาจารย์ด้วยแล้ว ยิ่งไปกันใหญ่” ประโยคหลังน้ำสำราญหันมาแฉะผมกินเปล่าไปทีหนึ่ง

ผมมาคิดดูแล้วก็คงเป็นจริงอย่างที่น้ำสำราญแฉะว่า ผมเคยไปนั่งสัมมนาโดยผู้ทรงคุณวุฒิท่านหนึ่งในเรื่องเกี่ยวกับการปรุงบะหมี่ให้ถูกใจคนกิน ความจริงวิทยากรท่านพูดก็ดี เป็นกันเองในการบรรยาย ฟังรู้เรื่อง ผมรู้สึกชื่นชมท่านมากและคิดในใจว่าสักวันหนึ่งผมอยากจะเป็นวิทยากรที่มีความสามารถเช่นท่านบ้าง แต่เมื่อท่านบรรยายไปสักหนึ่งชั่วโมงคิดลมจนเลยเวลาในแผ่นปลิวที่กำหนดไว้เป็นเวลากาแฟ (เบรก) ผมก็รู้สึกว้าววิทยากรท่านนี้ไม่รู้จักรถเวลา พูดเองเออเองว่าพวกผมคงอยากได้ความรู้มาก ๆ ไม่ต้องพักกินกาแฟก็ได้ ความนิยมชมชอบของผมต่อวิทยากรท่านนี้มีแต่แรกลดลงเหลือ 20 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ความชื่นชมที่ว่าท่านเป็นผู้ที่มึนซิดคิดก่อนหน้านั้นพลันหายไปโดยปริยาย และด้วยสาเหตุนี้เอง ในการบรรยายต่าง ๆ ของผม ผมจึงไม่ยอมบรรยายเกินเวลาเด็ดขาด มีก็แต่อาจารย์วิทยาเท่านั้นที่มองว่าเป็นเพราะผมคงไม่มีอะไรจะสอนหรือเตรียมสอนมาน้อยอะไรทำนองนั้น เล่นทำเอาผมโกรธไม่พูดกับอาจารย์วิทยาไปหลายวัน อย่างไรก็ตาม ผมได้มีโอกาสดูแบบประเมินที่ได้จากห้องเรียนของอาจารย์โอภาซึ่งเป็นอาจารย์ที่มีความตั้งใจในการทุ่มเทกับการสอนเป็นอย่างมาก กำหนดเนื้อหาการสอนครอบคลุมเรื่องราวเกือบเทียบเท่าหนังสือทั้งเล่ม เอกสารประกอบการสอนก็เยอะ เป็นสาเหตุที่อาจารย์โอภาต้องสอนเกินเวลาอยู่เสมอ ปรากฏว่าคะแนนประเมินของอาจารย์โอภาในห้องเรียนกลับสู้สึกับผมไม่ได้หน้าห่างกัน ทั้ง ๆ ที่ประสิทธิภาพการสอนต่างกันตั้งลิบลิบ ผลอันนี้ทำให้ผมรู้สึกเชื่อถือคำแนะนำของน้ำสำราญ ต้องขอบคุณน้ำสำราญจริง ๆ

ใครจะว่าอย่างไรผมไม่ทราบนะครับแต่ผมว่าการทำอะไรมันต้องมีความยุติธรรมความสำเร็จจึงจะเกิดขึ้นได้ และผมก็เป็น
ผู้หนึ่งที่พยายามเป็นอย่างมากในการทำอะไร โดยยึดหลักของความยุติธรรม

พอดีในช่วงระยะเวลานี้เป็นช่วงระยะเวลาคุมสอบ สัปดาห์ที่แล้วผมได้มีโอกาสคุมสอบวิชาการสืบพันธุ์ของอาจารย์ศุภพร
ร่วมกับอาจารย์สุพจน์และอรพฐ เป็นระยะเวลา 3 ชั่วโมง มีนักศึกษาเข้าสอบในห้องที่ผมทั้งสามคุมสอบร่วมกันเกือบหนึ่งร้อยคน
ก่อนถึงเวลาสอบ ผมได้เสนอความคิดให้กลุ่มเราคือผม อาจารย์สุพจน์และอรพฐช่วยกันหาแนวปฏิบัติในการคุมสอบให้เกิดความ
ยุติธรรมมากที่สุดแก่ผู้ปฏิบัติงาน ทั้งนี้เพื่อเป็นบรรทัดฐานแก่คณะและมหาวิทยาลัยในการกำหนดเป็นรูปแบบมาตรฐานสำหรับการ
ประเมินคุณภาพทางการศึกษาที่กำลังดำเนินการอยู่อย่างจริงจังในขณะนี้

อาจารย์สุพจน์เห็นพ้องกับผมในทันทีที่ผมเสนอความคิดจบลง ส่วนอรพฐแม้ไม่ค่อยเห็นด้วยและดูเหมือนจะรู้สึกรำคาญผม
พอสมควรแต่ก็ไม่กล้าที่จะขัดแย้งออกมาอย่างชัดเจน อันเป็นปกติวิสัยของผู้ที่เข้ามาทำงานยังไม่นานมากนักและเป็นพนักงานสายอื่น
ที่ไม่ใช่สาย ก. ซึ่งมักจะคิดว่าความเห็นของพนักงานสาย ก. เป็นความคิดที่สร้างสรรค์สมควรจะต้องรับฟัง น่าเชื่อถือและสมควร
ปฏิบัติตาม อย่างเช่นความคิดของผมในขณะนี้

สำหรับความยุติธรรมในการคุมสอบ 3 ชั่วโมงในรายวิชานี้ สิ่งสำคัญที่สุดที่ผมเสนอให้ดำเนินการในลำดับแรกคือการแบ่ง
ค่าคุมสอบให้ยุติธรรมที่สุด เช่นเดียวกับการประเมินการปฏิบัติหน้าที่ทางราชการที่ต้องมีดัชนีชี้วัด เช่น การเข้าสอนตรงเวลา การ
ประเมินการสอนโดยนักศึกษาในชั้นเรียนอย่างที่ผมได้กล่าวไปแล้ว เป็นต้น ส่งผลต่อการเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีอันเป็นการตอบ
แทนการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะทำนองเดียวกันกับค่าคุมสอบที่ผมกำลังดำเนินการให้เกิดความยุติธรรมให้มากที่สุด

สำหรับกรณีที่ผมกำลังสร้างความยุติธรรมในการคุมสอบอย่างที่ผมได้เกริ่นล่วงหน้ามาแล้วนั้น ผมได้ตั้งตัวเป็นประธาน
และมอบหมายให้อรพฐเป็นเลขานุการมีหน้าที่จดบันทึกรายงานการประชุม ส่วนอาจารย์สุพจน์ก็มานั่งฟังพลาง ฮัมเพลง “อมพระมา
พุทก็ไม่เชื่อ” เบบ ๆ ในลำคอแล้วสายคอไปมา

ในที่สุดผมก็ได้ข้อสรุปการประชุมโดยที่ทั้งอาจารย์สุพจน์และอรพฐแทบไม่ได้เสนอความเห็นอะไรเลย ข้อสรุปของผม
ในการที่จะให้เกิดความยุติธรรมในการปฏิบัติหน้าที่คุมสอบก็คือ ผมได้เสนอให้นำเงินค่าคุมสอบคนละ 90 บาทต่อ 3 ชั่วโมงสำหรับ
การคุมสอบหนึ่งคนมารวมเป็นกองกลางรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 270 บาท และให้มีการคิดภาระงาน เช่น กรรมการคุมสอบแต่ละคนเดิน
ให้นักศึกษาเซ็นชื่อเข้าสอบเป็นจำนวนกี่คนก็คิดเป็นกี่แรง สักส่วนเท่าไร ดูแลการเข้าห้องน้ำของนักศึกษาที่ครั้ง แต่ครั้งนานเท่าไร
แวนไปทำธุระอื่นกี่ยาตี ใครเป็นผู้รับ ใครเป็นผู้นำข้อสอบไปส่งที่ห้องข้อสอบ ถ้ามีผู้รับหรือส่งข้อสอบจำนวนหลายคนก็จะคิดสัดส่วน
ตามน้ำหนักของซองข้อสอบที่แต่ละคนแบกระหว่างห้องทำข้อสอบและห้องข้อสอบ หลังจากนั้นผมก็จะให้อาจารย์สุพจน์
ประเมินภาระงานโดยอาศัยการคำนวณโดยคอมพิวเตอร์ที่วานให้อาจารย์สุพจน์ช่วยเขียนโปรแกรมให้ แล้วนำภาระงานที่คำนวณได้
สุดท้ายใช้เป็นดัชนีในการแบ่งเงิน 270 บาทให้เกิดความยุติธรรมมากที่สุด ซึ่งในขณะนี้ผมได้แจ้งให้คุณชุตินาถทราบถึงการดำเนินการ
ที่ผมและกลุ่มได้ดำเนินการไปและผมขอให้คุณชุตินาถนำเรื่องแนวความคิดของผมเข้าที่ประชุมกรรมการคณะฯ ต่อไป ผมหวังว่าความ
คิดเห็นของผมและกลุ่มจะเป็นประโยชน์บ้างแก่คณะหรือมหาวิทยาลัยไม่มากก็น้อย

ประการถัดมาที่ผมคิดว่าเป็นปัญหาสำคัญในการที่ทำให้โครงการมาตรการที่สามของรัฐบาลนี้ไม่เป็นที่ยอมรับก็เนื่องจาก
เหล่าบรรดาข้าราชการที่โดนมาตรการที่สามดังกล่าวมีความรู้สึกเหมือนกับการที่ถูกบีบบังคับ ไม่มีทางเลือก ในความเห็นส่วนตัวผม
คิดว่ารัฐบาลควรเปิดโอกาสให้ข้าราชการที่ถูกมาตรการที่สามจัดการควรมีทางเลือกบ้าง ผมนึกถึงระบบอุตสาหกรรมที่ผมได้มี
โอกาสปฏิบัติงานบางแห่ง เวลามีคนงานที่ปฏิบัติงานไม่มีประสิทธิภาพหรือทำผิดอะไรก็ตาม ผู้จัดการก็จะมีวิธีการให้คนงานนั้นเลือก
การถูกลงโทษในรูปแบบต่างๆ ได้ ไม่ได้กำหนดตายตัวลงไปเช่นมาตรการของรัฐบาลในโครงการนี้ หรือจะให้เห็นชัดเจนกว่านั้นก็ยก
กรณีปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นตัวอย่าง

สมมุติเวลาผมถูกจับโดยเฉพาะในบางข้อหา เช่น เมาเหล้าแล้วขับรถ นอกเหนือจากการบันทึกประวัติในใบขับขี่แล้ว ทาง
ตำรวจก็จะให้ผมเลือกระหว่างถูกปรับเป็นจำนวนเงินหรือให้ไปบำเพ็ญสาธารณะประโยชน์ เช่น ไปกวาดถนนหน้ามหาวิทยาลัยเป็น
ระยะเวลาหนึ่งเดือน อะไรทำนองนี้ ดังนั้นแทนที่ผมจะมานั่งคิดต่อต้านการถูกจับเพราะเมาเหล้าแล้วขับรถ ผมก็จะมานั่งคิดว่าผมควร
จะเลือกมาตรการถูกลงโทษแบบไหนดี

ในความเห็นของมรรฐบาลควรมีกุศโลบายที่แหลมคมและชาญฉลาดเยี่ยงนั้นบ้างในการเช้คบิลข้าราชการอย่างผม เพื่อไม่ให้เกิดกระแสต่อต้าน อันจะทำให้โครงการนี้บรรลุผลในที่สุด ผมยกประเด็นนี้และนำความคิดของผมไปเสนออาจารย์สมเกียรติโดยผมแสดงความเห็นว่ารัฐบาลน่าจะให้ข้าราชการที่สมควร โคนมาตรฐานที่สามมีทางเลือกในการปรับปรุง ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของตน โดยอาจเข้ารับการอบรมเพิ่มพูนประสิทธิภาพ หรือขอลาออกจากข้าราชการโดยได้รับ ค่าทดแทนเพิ่มเติมสมทบไปอีกจำนวนหนึ่ง หากไม่พอใจทั้งสองกรณีก็มีทางเลือกที่สามให้เลือกเพิ่มเติม นั่นคือถูกส่งตัวไปปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ผมถามอาจารย์สมเกียรติถึงความรู้สึทของอาจารย์สมเกียรติที่มีต่อความคิดในการดำเนินการ โครงการนี้ของผม ถ้าอาจารย์สมเกียรติเห็นด้วยบ้างที่ผมนจะได้นำเสนอรัฐบาลต่อไปให้พิจารณา

“เลียบคมที่สุด” อาจารย์สมเกียรติ ผู้ที่ไม่เคยพูดอะไรให้ใครเจ็บช้ำน้ำใจกล่าวเรียบ ๆ พลังมองผมด้วยสายตาแปลก ๆ ผมคิดเองว่าอาจารย์สมเกียรติคงแปลกใจที่เห็นความคิดดี ๆ เช่นนี้เกิดจากตัวผม

อาจารย์พิทยาเดินผ่านเข้ามาพอดีในขณะที่ผมกำลังคุยกับอาจารย์สมเกียรติอยู่และได้ยื่นแนวความคิดในตอนท้าย ๆ ของผมที่เสนออาจารย์สมเกียรติ

“ซิจะอยากจะไปอเมริกา ไม่ต้องไปหรออกอเมริกา ไปยะลาก่อนเหอะ” อาจารย์พิทยาบ่นแต่ถึงกระนั้นผมยังคงได้ยื่นชัดเจนแล้วอาจารย์พิทยาก็ไม่ได้ให้ความสนใจในหัวข้อที่ผมสนทนากับอาจารย์สมเกียรติอีกต่อไป

ผมไม่เข้าใจอาจารย์พิทยาตั้งแต่นั้นจนถึงเดี๋ยวนี้เลยครั้บ ความคิดดี ๆ อย่างนี้ของผมมองข้ามไปได้ยังไง ? เดี๋ยวกั้โค่นมาตรฐานที่สามพีคเอาหรอก

